

bevægeligheden, forsåvidt som disse bestemmelser virker som opfordring til arbejdsløshedskasemedlemmerne om at skaffe sig arbejde.

Forsåvidt angår den *stedlige bevægelighed* kan det indledningsvis fremhæves, at den omstændighed, at der findes to lejelove: nr. 348 af 6. september 1947 for boliger eller lokaler, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939, og nr. 347 af 6. september 1947 for nyere ejendomme, hvoraf den førstnævnte i § 58 a fastlægger huslejestop i modsætning til den sidstnævnte lov, som bekendt bevirker, at der eksisterer eet huslejeniveau for ældre og eet for nyere ejendomme, hvilket er hemmende for arbejdskraftens bevægelighed i alle de tilfælde, hvor den pågældende arbejder bebor en ældre lejlighed, men i tilfælde af flytning må regne med at skulle flytte ind i en nyere og dermed væsentlig dyrere lejlighed i tilflytterkommunen. I forbindelse hermed kan fremdrages lov nr. 141 af 31. marts 1949 om boliganvisning, som bemyndiger kommunalbestyrelsen i de kommuner, hvor forholdene taler for det, til at ikræftsætte særlige boliganvisningsregler, administreret af et boliganvisningsudvalg, der skal godkende, eventuelt selv foretage udlejninger til lejlighedssøgende. Disse udvalg lægger herved vægt på, at lejerer opfylder visse betingelser med hensyn til forudgående bopæl i kommunen, hvilket kan virke hemmende på arbejdskraftens bevægelighed, idet det da er meget vanskeligt for nytillflyttet arbejdskraft at opnå lejlighed i tilflytterkommunen; samtidig indeholder dog boliganvisningsloven bl. a. en bestemmelse i § 9, der pålægger boliganvisningsudvalgene i nærmere fastlagte tilfælde at godkende bytninger af lejligheder.

De almindelige principper for ydelse af offentlig hjælp til trængende kan næppe siges at virke hemmende på den stedlige bevægelighed, idet det i henhold til forsorgslovens § 53, stk. 1, når en trængende henvender sig til den kommune, i hvilken han faktisk befinder sig — uanset om opholdet er af fastere eller løsere karakter — påhviler denne „opholdskommune“ når henvendelsen ellers skønnes begrundet, da at træde til med hjælp, uanset om den trængende har fast bopæl i kommunen, og uanset om udgifterne ved hjælpen eventuelt endelig skal bæres af en anden kommune i henhold til forsorgslovens bestemmelser.

Dernæst kan det anføres, at der i arbejdsløshedsloven er hjemmel for, at der såvel af vedkommende arbejdsløhedskasse (lovens § 15) som af det pågældende arbejdsanvisningskontor (lovens § 3, stk. 3) kan ydes rejsehjælp til personer, som kan få beskæftigelse udenfor deres hjemsted. I denne forbindelse bør også nævnes, at det sociale udvalg i henhold til § 298 i forsorgsloven under visse nærmere betingelser med fuld refusionsret kan yde rejsehjælp til personer, der andet steds har sikret sig arbejde af mere vedvarende karakter.

Med hensyn til den *faglige bevægelighed* bemærkes, at det ved arbejdsløshedsloven instituerede arbejdsnævn ifølge lovens § 25 blandt andet har til opgave at danne bindeled mellem de forskellige kasser og herunder fastsætte regler for overflytning af medlemmer fra en kasse til en anden, samt såvidt muligt sørge for ensartethed i reglerne for kassernes understøttelser; det skal herved fastsættes, at overflytning ikke er nødvendig, f. eks. når arbejdet er af ekstraordinær eller begrænset karakter.

Som værende af betydning for overførelsen af arbejdsledige fra et fagområde til et andet skal fremdrages bestemmelserne i § 4 i beskæftigelsesloven af 1946 om adgang til at yde statstilskud til opskoling og omskoling af arbejdsledige samt bestemmelsen i arbejdsløshedslovens § 32, hvorefter arbejdsdirektøren skal virke for, at der på steder, hvor der hersker betydelig arbejdsløshed, oprettes uddannelseskursus for arbejdsløse, hvorved der af arbejdsløshedsfondens midler kan bevilges de pågældende kommuner tilskud, og hvorved der efter nærmere regler af samme midler kan ydes understøttelse til kursusdeltagende arbejdsløse.

I forbindelse med spørgsmålet om den faglige bevægelighed skal det endelig anføres, at det i henhold til arbejdsløshedslovens § 17, stk. 2 b, ikke skal kunne anses for fyldestgørende grund til at vægre sig ved at overtage et andet arbejde, at arbejdet ligger udenfor det fag eller faglige område, hvorved pågældende har været beskæftiget, *når* der på det sted eller i det fag (faglige område), hvor arbejdet skal udføres, er trang til overførelse af arbejdskraft fra andre arbejdsområder, *når* pågældende har evner og kræfter til at udføre arbejdet, og *når* hans muligheder for senere at få beskæftigelse i det fag (faglige område), som han tidligere har været beskæftiget ved, ikke forringes i væsentlig grad. Sidstnævnte hensyn vil dog kun være at tage, såfremt pågældendes tilknytning til hans tidligere fag (faglige område) påviseligt er blevet